

Schimmenspiel

Nora Roberts bij Boekeriej:

Series van Nora Roberts:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Thrillers van Nora Roberts:

De villa • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* •
De schuilplaats • *Thuishaven* • *Begraaf het verleden* • *Geboorterecht*
• *Het noorderlicht* • *De gloed van vuur* • *Een nieuw begin* •
Het heetst van de dag • *Eerbetoon* • *Vastberaden* • *De zoektocht* •
Vuurdoop • *De ooggetuige* • *Het strandhuis* • *De schilder* •
Geliefde illusie • *Terug naar huis* • *De obsessie* • *Publiek geheim*
• *Bij zonsondergang* • *Weet je nog?* • *Kijk niet terug* • *Onderstromen*
• *Op de vlucht* • *Erfenis* • *Nachtwerk* • *Identiteit* • *Schimmenspel*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekeriej:

Thrillers

Vermoord naakt • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid*
• *Vermoord in extase* • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak*
• *Vermoorde liefde* • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* •
Vermoorde getuige • *Rechtvaardig vermoord* • *Verraad* • *Verleiding*
• *Hereniging* • *Waanzin* • *Vergeten verleden* • *Berucht* • *Perfectie* •
Visioen • *Overlever* • *Oorsprong* • *Herinnering* • *Verwachting* •
Onschuld

E-booknovelles

Bij nacht vermoord • *Vermoorde vaders* • *Vermoord fantoom* •
Bloedig vermoord • *Ritueel vermoord* • *Vermoord en vermist*

boekeriej.nl
noraroberts.com

Nora Roberts

Schimmenspel

De man die Thea's leven verwoestte zit voor altijd
opgesloten – maar hij zint nog steeds op wraak

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

ISBN 978-90-492-0293-4

ISBN 978-94-023-2294-1 (e-book)

ISBN 978-94-528-6701-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Mind Games*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Nora Roberts. All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan mijn grootmoeder,
een ijzersterke vrouw die dingen 'wist'

DEEL 1

Tragedie

Woede is onverbiddelijk, toorn is onstuimig,
maar wie is er opgewassen tegen jaloezie?
– Spreuken 27:4

Geef verdriet woorden. Het verdriet dat niet spreekt
fluistert in het overbelaste hart, en vraagt het te breken.
– William Shakespeare

1

Voor Thea begon het allerfijnste deel van de zomer altijd in de tweede week van juni. De laatste schooldag kreeg een groot rood hart, want die betekende dat ze lekker kon zwemmen en spetteren in het zwembad in de achtertuin. Ze kon heerlijk op haar fiets rijden en elke dag met haar vriendinnen spelen. Al noemden ze het tegenwoordig geen spelen meer, maar rondhangen. Tenslotte was ze al twaalf.

Ze hield van barbecues en lange zomerdagen en ze vond het vooral fijn dat ze geen huiswerk hoefde te maken. Maar elk jaar, ongeveer een week na die dag van het grote rode hart, stapte ze samen met haar vader, moeder, broertje Rem en hond Cocoa in de auto om de lange rit van Fredericksburg in Virginia naar Redbud Hollow in Kentucky te maken.

Daar was haar moeder opgegroeid, maar ze was gaan studeren in Virginia, waar ze op de allereerste dag bij het allereerste college John Fox had ontmoet. En de rest van het verhaal was bekend, zoals ze zeiden – of eigenlijk, zoals haar vader altijd zei.

De zomer na hun tweede jaar waren ze getrouwd en tien maanden, twee weken en drie dagen daarna was zij geboren, net geen twee jaar later gevolgd door Rem.

Tegenwoordig ontwierp haar vader huizen, die haar moeder inrichtte. Hun bedrijf, Fox and Fox Homes, deed het prima.

Thea wist dingen. Volwassenen mochten dan denken dat kinderen onnozel waren, maar dat was zij niet. Ze wist dat haar grootouders van vaderskant rijk en verwaand waren, en neerkeken op haar moeder, een meisje uit Oost-Kentucky. Maar die woonden helemaal in San Diego, dus zagen ze hen niet vaak. Wat Thea prima vond. Dan

hoefde ze niet te luisteren naar de gedachten van ‘grootmoeder’ – de pedante naam die ze voor haar moesten gebruiken – wanneer die dacht dat haar moeder te hard lachte en het stoffige platteland van de Appalachen nooit achter zich zou kunnen laten.

Als ze goed haar best deed, kon ze de gedachten van mensen horen, en tijdens de verplichte bezoeken aan grootmoeder leek dat vanzelf te gaan. Die dacht altijd zo hard.

Het leek grootvader en grootmoeder niet te kunnen schelen dat John en Cora Fox gelukkig en zelfs succesvol waren. Dat ze met zijn viertjes in een mooi huis in een goede wijk woonden. Dat Thea en Rem (of Althea en Remington, zoals haar grootouders hen altijd voluit noemden) het uitstekend deden op school.

Maar grammie, mama’s moeder, vond dat wel belangrijk. Elke zondag spraken ze haar over de telefoon en met Kerstmis reed grammie naar hen toe in haar pick-up tjokvol met cadeautjes die ze voor hen had gemaakt. Meestal kwamen haar ooms, Waylon en Caleb, dan ook zodat het een grote familiebijeenkomst werd en het huis vol muziek en lichtjes was en naar versgebakken lekkernijen rook. Dat was haar op één na fijnste tijd van het jaar.

Maar de allerfijnste tijd, al moesten ze er zeven hele uren, en soms nog langer, voor rijden, was in juni.

Ze vertrokken altijd heel vroeg en doodden de tijd met achterbankbingo. Rem viel meestal in slaap, en zij soms ook, maar ze begonnen altijd te juichen als ze de grens met Kentucky overstaken.

Onderweg stopten ze voor barbecuegerechten met *hush puppies*, want dat was traditie. En hoewel ze dan honger had, zou ze het liefst doorrijden zodat ze er sneller waren. Doorrijden over wegen die steeds bochtiger werden en begonnen te klimmen en over bruggen die snelstromende rivieren overspanden.

Ze vond het prachtig om de bergen te zien opdoemen, en hield van de diepgroene bergellingen en bergtoppen die ook een vleugje blauw hadden. Plateaus, bergkammen, bossen en beken. Wanneer ze zich te midden van die hellingen en toppen bevond, waar de weg draaide en draaide, wist ze dat haar mooie huis in de hele fijne wijk in Virginia hierbij altijd in het niet zou vallen.

Ze snapte niet hoe haar moeder dit allemaal vaarwel had kunnen zeggen, maar telkens als ze daarnaar vroeg, zei mama: 'Ik moest papa immers ontmoeten? Anders had jij me die vraag nu niet kunnen stellen.'

Ze wist echter dat er meer achter zat. Ze wist dat haar moeder naar dat mooie huis in die fijne wijk had verlangd. Diep in haar hart wist ze dat haar moeder het stoffige platteland van de Appalachen achter zich had willen laten.

Dat zei ze echter niet, want dan kreeg mama die ene blik weer in haar ogen. Zij wilde niet dat Thea dingen wist, bijvoorbeeld wanneer papa vroeg: 'Waar heb ik mijn sleutels nou weer gelaten?' en Thea wist dat hij ze op het aanrecht had gegooid en er toen wat papieren op had gelegd, ook al was zij op dat moment buiten geweest.

Daardoor wist ze ook dat haar moeder weliswaar van grammie hield, maar toch meer had gewild dan het huis in het kleine dal en dat ze alles waar ze geen behoefte aan had gehad had achtergelaten.

Daar dacht ze echter niet aan toen ze met een bocht om het bergstadje Redbud Hollow met zijn steile straatjes reden. Daar waren winkels zoals Appalachian Crafts, waar grammie haar zelfgemaakte zeepjes en kaarsen en zo verkocht.

Want eindelijk, eindelijk waren ze er bijna. De zon scheen nog altijd fel. Door het panoramadak zag ze een rondcirkelende roofvogel. Hier liepen herten in het bos. Soms zag ze in Virginia een hert in hun tuin, maar dat was niet hetzelfde!

Haar moeder reed altijd het laatste stuk, over de wegen waar ze vroeger als meisje had gelopen. En toen ze de laatste bocht om gingen, zag Thea het huis.

Het lag een eindje van de smalle, bochtige weg en was hemelsblauw geverfd. Het had echte luiken en de palen van de brede veranda aan de voorkant waren zo groen als de heuvels. Aan de voorkant stonden azalea's en breedbladige lepelbomen; aan de takken van een Amerikaanse judasboom hingen tientallen kleurige flessen. Die boom had Thea alleen op foto's in bloei zien staan, nog nooit in het echt, want dan zat ze op school, maar in haar verbeelding zag ze het voor zich.

Achter het huis lag een grote tuin met bloemen, groenten en krui-

den. Daar was ook het hok waarin grammies dames tokten en pikten. Molly de geit had in die tuin een verblijf en er waren twee kleine weitjes voor Aster de koe. Om de zoveel maanden verplaatste grammie haar van de ene naar de andere plek om te grazen. Verder waren er nog een kleine stal, een schuurtje en een beek die over het terrein kronkelde en daarna in het bos verdween.

En overal om hen heen verzezen bergen.

Duck en Goose, grammies *coonhounds*, renden om het huis heen naar de auto. In de auto ging Cocoa staan en begon te kwispelen en te janken. Zodra Thea het portier opende, sprong Cocoa over alle bagage naar buiten. De drie honden begonnen meteen aan elkaars kont te snuffelen om de kennismaking te hernieuwen.

De deur van het huis zwaaide open en Lucy Lannigan stapte de brede veranda op. In haar ravenzwarte haar, dat ze aan haar dochter en kleindochter had doorgegeven, zat een brede witte lok, die als een golf van het midden omlaag liep naar de rechtervoorkant. Behalve hun zwarte haar hadden Thea en haar moeder ook de lapis-lazuuli-blauwe ogen en lange oogleden van haar geërfd. Haar lengte van bijna een meter tachtig en haar figuur zo rank als een wilgentak hadden Cora overgeslagen, maar te oordelen naar de lange benen van Thea en Rem hadden haar kleinkinderen die wel meegekregen.

In haar vale jeans en eenvoudige witte blouse spreidde ze haar armen. 'Hoeveel van jullie kan ik in een keer omhelzen? Eens even kijken.'

Net als Cocoa sprongen Thea en Rem de auto uit en renden naar de vrouw die naar versgebakken brood rook en met gespreide armen op hen wachtte.

Lucy zei: 'Hmmm!' Tijdens het knuffelen slaagde ze er ook nog in om haar armen om Cora en John te slaan. 'Mijn hart stroomt over van liefde, nu al mijn schatten hier op de veranda staan. Ik hoop dat jullie honger hebben, want ik heb genoeg kip gefrituurd voor een leger na een zware veldslag.'

'Ik verga van de honger,' zei Rem.

Ze liet haar rollende lach horen. 'Ik weet dat jij altijd honger hebt. Voor twee van jullie heb ik verse limonade en voor de andere twee

verdomd lekkere appelwijn. Jullie kamers zijn klaar, voor het geval jullie alvast willen uitpakken.’

‘Laten we dat doen.’ John zoende haar op beide wangen. ‘En daarna zou die appelwijn er wel in gaan.’

Het huis rook altijd zo lekker, vond Thea. Naar de bergen, lekker eten, kruiden en bloemen.

Ze was alleen gedurende de zomers in grammies huis geweest, dus ze had nooit een vuurtje zien branden in de open haard in de woonkamer, waar ook een grote blauwe bank stond en fauteuils die waren bekleed met wat grammie ‘koolrozen’ noemde. Er stonden ook vazen met bloemen uit de tuin en wilde bloemen uit de heuvels, kaarsen die grammie zelf had gemaakt, en altijd de nieuwste, ingelijste schoolfoto’s van Rem en haar.

Samen met haar vader droeg ze haar bagage de trap op terwijl haar moeder met grammie naar de keuken liep. Omdat, zoals papa altijd zei, die graag even met haar moeder wilde kletsen. Dat vond Thea niet erg, want tenslotte zou ze hier twee hele weken blijven.

Ze was dol op haar kamer met het uitzicht op de bergen. Weliswaar was die kleiner dan haar kamer thuis, maar dat maakte haar niet uit. Ze hield van het ijzeren bed dat sneeuwwit was geschilderd en van de quilt met viooltjes die grammies oma had gemaakt. Op de ladekast stond een glazen kannetje met vrolijke madeliefjes. Hoewel de kamer slechts een piepkleine ingebouwde kast had, stond er ook iets wat grammie een *chiffarobe* noemde. Die halfhoge lade-en-hangkast vond Thea mooier dan welke ingebouwde kast ook. En het idee dat haar moeder hier als meisje had geslapen maakte haar blij.

Rems kamer lag recht tegenover de hare – oom Waylons oude kamer – en haar ouders sliepen hun ene nacht altijd in oom Calebs oude kamer. Dan was er nog een slaapkamer waar grammie al haar naaispullen bewaarde, terwijl zij zelf in de grootste kamer sliep, in het hemelbed waarin ze was geboren. Het kostte Thea moeite om zich daar iets bij voor te stellen.

Omdat ze het gevoel wilde hebben dat ze echt hiér was, pakte ze haar spullen uit, zelfs al hoorde ze Rem alweer naar beneden rennen. Pas als ze had uitgepakt was de kamer echt van haar.

Beneden nam ze de tijd om op haar gemak rond te kijken. Eerst in de woonkamer, daarna in de zitkamer met de oude tv en de nog veel oudere grote radio. De leunstoel en de divan, de planken vol boeken, de mand met bollen wol, de koekoeksklok aan de muur.

Dan kwam het vertrek met de piano, de banjo, de gitaar, de mandoline en de dulcimer, muziekinstrumenten die haar oma allemaal kon bespelen als ze er zin in had. Thea wist dat Waylon dat ook kon, niet alleen omdat grammie dat zei, maar omdat hij met kerst altijd een banjo of gitaar meenam om muziek te maken. Bovendien verdiende hij zijn brood als muzikant in Nashville, waar hij woonde. Caleb kon ook instrumenten bespelen, maar hij had aan de universiteit theater en acteren en zo gestudeerd, en was acteur geworden. Mama speelde ook af en toe, maar haar oma zei altijd dat Cora's instrument haar stem was. En dat was ook zo, want mama kon zingen als een engel, vooral als ze zich gelukkig voelde.

De keuken vond Thea de mooiste ruimte van het hele huis. Die was gígántisch – een van haar huidige lievelingswoorden. Groot genoeg voor de keukentafel die haar oma's grootvader had gemaakt van puur eikenhout. Er stond een fornuis met zes pitten dat grammie had gekocht toen ze de keuken wat moderner had gemaakt, maar van die tafel wilde ze geen afstand doen. Volgens haar was die het hart van haar keuken, en haar keuken het hart van haar huis. Ze had heel veel kastjes en lange werkbladen en een hele muur met planken waar pannen en kookboeken met familierecepten op stonden. Ook stonden er glazen potten met rijst, havervlokken, pasta, gort en bonen en gekleurde potten met in zuur ingelegde bietjes, paprika's en andere groenten, appelstroop en nog veel meer.

Naast de keuken was een open bedrijfskeuken, ook met een groot fornuis, stevige werkbladen en planken waar flessen en potten op stonden en gereedschap op lag. Op de vensterbanken van de zonnige ramen kweekte grammie kruiden in potjes. Er hingen ook bossen kruiden te drogen. Daarvan maakte ze de kaarsen, zeep, lotions en geneesmiddeltjes voor haar bedrijf.

In wat vroeger een provisiekast was geweest bewaarde ze haar voorraad, voor het geval ze iemand een cadeautje wilde geven of dat

er iemand uit de bergen kwam om het te ruilen tegen iets anders.

Nieuwsgierig als altijd opende Thea de deur en snoof de geuren op terwijl ze de planken bekeek. Voor haar gevoel rook het naar een hemelse tuin. Roos en lavendel, rozemarijn en salie, heliotroop en den, citroen en sinaasappel en pasgemaaid gras. Grammie had haar bedrijf Mountain Magic genoemd, en Thea beschouwde de eindproducten inderdaad als magie uit de bergen.

Op het aanrecht zag Thea de appellaagjestaart in vershoudfolie staan; ze zou zorgen dat ze na de gefrituurde kip nog een gaatje overhad.

Buiten rende Rem rond met de honden terwijl haar ouders op de veranda bij de keuken appelwijn dronken met grammie. Door de open ramen hoorde ze de honden blaffen, de kippen tokken en haar oma lachen. In haar hoofd maakte ze er een plaatje van dat ze tevoorschijn zou kunnen halen als ze zich eenzaam of verdrietig voelde.

‘Daar is ons meisje,’ zei Lucy toen Thea naar buiten kwam. ‘Schenk maar gauw een glas limonade in voordat Rem de hele kan heeft leeggedronken. Het is dorstig werk om een jongen van tien te zijn.’

‘Hij moet zijn benen strekken na die lange rit.’ Glimlachend stak Cora haar hand uit en streelde Thea’s arm. ‘Alles opgeborgen?’

‘Hm-m. Mag ik bij de dieren gaan kijken?’

‘Tuurlijk.’

‘Strakjes kunnen Rem en jij ze hun avondeten geven. Ga maar gauw.’ Lucy gaf haar een klopje op haar billen. ‘Strek die lange benen maar even. We roepen wel als we gaan eten.’

‘Ze groeit als kool,’ mompelde ze toen Thea wegrende. ‘Zij allebei. Ik ben jullie zo dankbaar dat ik ze elke zomer een poosje mag hebben.’

‘Ze zijn gek op je.’ John pakte de kan en schonk hun glazen nog eens vol. ‘Ze vinden het hier heerlijk. En ik zal heel eerlijk zijn: twee weken alleen met mijn vrouw is een cadeautje.’ Hij gaf Cora een knip-oog.

‘Wanneer ze thuiskomen zitten ze boordevol verhalen.’ Cora liet zich achterover zakken in haar schommelstoel, compleet ontspannen toen de vermoeidheid van de reis en de daarmee gepaard gaande vage hoofdpijn wegebden. ‘Dat de honden een vos hadden weggejaagd bij de kippenren, over de vissen die ze hadden gevangen, of bijna hadden

gevangen, over de koe melken, de geit melken en de oude man die zwaar op zijn wandelstok leunde toen hij crème kwam halen tegen zijn artritis.'

'En,' voegde John eraan toe, 'ze komen terug met de zeep die ze samen met jou hebben gemaakt en vragen dan waarom we thuis nooit boekweitpannenkoeken eten als ontbijt.'

'Ik ben ook stapelgek op hen. Hopelijk gaan Waylon en Caleb zich binnenkort settelen en krijg ik meer kleinkinderen, aangezien jullie het bij deze schijnen te willen laten.'

'Met deze twee hebben we de hoofdprijs gewonnen.' John hief zijn glas naar haar op.

'Dat kan ik alleen beamen. Ik hoop dat mijn jongens en hun toekomstige partners even gul zullen zijn als jullie en me de kans geven om de kleintjes te zien opgroeien. Dat is het mooiste wat er is.'

'We zullen je nooit kunnen overhalen om naar Virginia te verhuizen, hè, mama?'

Lucy keek glimlachend naar de bergen. 'Ik ben een vrouw uit de Appalachen, liefje. Als je me ergens anders plant, zal ik verwelken en doodgaan. Nou, ik ga karnemelkbroodjes maken. Nee, blijf zitten,' beval ze. 'Jullie hebben een lange rit achter de rug. Vanavond mag ik ook mijn volwassen kinderen verwennen.'

'Je verwent ons allemaal, Lucy, en daar zijn we je dankbaar voor.'

Toen Lucy naar binnen ging, boog John zich naar voren en kneep even in Cora's hand. 'Ga naar haar toe en vertel haar over ons compromis. Vraag hoe zij erover denkt nu de kinderen bezig zijn.'

Cora knikte en stond toen op en ging de keuken in. Ze nam plaats aan het kookeiland terwijl Lucy bevroren boter boven een kom bloem raspte.

'Ik zie aan je gezicht dat je ergens over wilt praten.'

'Inderdaad, en wij denken dat het iets goeds is. Ik hoop dat jij dat ook vindt.'

'Ik ben een en al oor, meisje.'

'Mama, ik mis je.'

Lucy's handen vielen even stil en haar ogen werden vochtig. 'O, lieverd toch.'

‘Ik weet dat dit jouw thuis is en jij weet dat mijn thuis nu in Virginia is. Maar zo groot is die afstand nou ook weer niet. En ik mis mijn broers. Iets wat ik echt nooit had verwacht,’ voegde ze eraan toe.

Lucy begon te lachen. ‘Ze liepen hun grote zus overal achterna. Maar ze hielden van je, net zoals die twee daarbuiten van elkaar hielden. Broers en zussen kibbelen nou eenmaal. Dat hoort erbij.’

‘Nou, bij ons hoorde het er zeker bij. Caleb gaat in New York City wonen.’

‘Dat heeft hij me verteld.’ Nadat ze de boter met de bloem had vermengd zette Lucy de kom in de koelkast om het deeg een paar minuten te laten afkoelen. ‘En hij zei ook tegen me dat er een nieuwerwetse uitvinding is die “het vliegtuig” heet en dat hij daar gebruik van kan maken om bij mij op bezoek te komen. En dat ik hetzelfde kan doen om naar New York te gaan zodat hij me kan meenemen naar een show op Broadway.’

‘Het is een geweldige kans voor hem om het beroep uit te oefenen waar hij zo van houdt, maar we zullen hem veel minder vaak zien dan toen hij in Washington DC woonde. En Waylon zit meestal in Nashville of hij is op tournee.’

‘Mijn troubadour.’

‘Mama, je weet dat Johns familie...’ Haar stem stierf weg en ze wierp een snelle blik op de veranda. ‘Die heeft geen hoge dunk van ons. Of in elk geval niet van mij. En ze hebben geen belangstelling voor de kinderen.’

‘Daar hebben ze alleen zichzelf mee.’ Lucy perste haar lippen open zodat ze niets verkeerd zou zeggen. ‘Ik heb medelijden met hen en hun gesloten hart.’ Dat probeerde ze tenminste. ‘Die man in de tuin die met zijn kinderen rondrent na dat hele eind te hebben gereden. Als ik me precies de juiste man voor mijn meisje had kunnen inbeelden, precies de juiste vader voor mijn kleinkinderen, had ik me geen betere kunnen wensen dan John Fox. Hij is net zo goed mijn zoon als de twee die ik zelf heb gebaard.’

‘Dat weet ik. En wat belangrijker is, dat weet John ook. Jij bent een betere moeder voor hem dan zijn eigen moeder.’

‘Nog een zegen voor mij. En nog een reden om medelijden te heb-

ben met de moeder die niet ziet welke geschenken vlak voor haar neus liggen.’

Cora stond op om zich ervan te vergewissen dat John buiten gehoorafstand was. ‘Weet je wat ze Thea hebben gegeven voor haar twaalfde verjaardag? Een kaart met twaalf dollar erin. En die arriveerde nog een week te laat ook. Het gaat niet om het geld, mam,’ zei ze snel. ‘Het kan ons niet schelen dat ze stinkend rijk zijn. Wij redden ons prima. Het was... Ze hadden er “Hartelijk gefeliciteerd, Althea. Je grootouders” in geschreven. Meer niet.’

Lucy pakte haar wijn en nam een klein slokje. ‘Heb je Thea een bedankbriefje laten schrijven?’

‘Dat was niet nodig. Ze ging zitten en schreef: “Lieve Grootouders, hartelijk dank voor de beste wensen voor mijn verjaardag en voor de twaalf dollar. Ik hoop dat alles goed met u gaat. Uw kleindochter Thea”.’

Met een goedkeurend knikje zei Lucy: ‘Je voedt haar keurig op.’

‘Net zoals ik keurig ben opgevoed. Het deed me pijn vanbinnen, mama, en het heeft John gekwetst. Hij probeert zich het niet aan te trekken, maar het kwetst hem toch. Ik wil niet dat wij ooit zo uit elkaar groeien en achteloos worden.’

‘Dat zal nooit gebeuren, schat.’

‘Maar iedereen heeft het druk. Jij hebt je huis en je bedrijf. Caleb en Waylon hebben het druk, en zoals je daarstraks zei, zullen ze waarschijnlijk zelf een gezin stichten en dan krijgen ze het nog drukker. John en ik hebben onze handen vol met de kinderen en de zaak. En twee keer per jaar is niet genoeg, mama.’ Onder het praten drentelde ze door de keuken.

Lucy keek naar haar en dacht: mijn slimme, rusteloze meisje.

‘Je hebt een appellaagjestaart gebakken,’ mompelde Cora.

‘Uiteraard. Dat is Johns lievelingstaart.’

‘Ik snap niet waarom dingen als een laagjestaart of bloemen op tafel tegenwoordig belangrijker voor me zijn dan toen ik klein was of waarom dit huis nu meer voor me betekent dan toen ik hier nog woonde.’

‘Jij keek naar de toekomst en wilde je horizon verbreden, Cora.’

‘En jij liet me begaan. Op een goede dag zal Thea ook naar de toe-

komst kijken. Ik snap nu wat ik toen niet kon bevatten: hoe moeilijk het is om een kind haar eigen leven te laten leiden.’

‘Dat is het zeker,’ beaamde Lucy. Ze haalde de kom en de karnemelk uit de koelkast. ‘Maar de beloning is trots als je dat kind volwassen ziet worden. En Cora, ik ben echt ontzettend trots op wat jij hebt bereikt en op de vrouw die je nu bent. Echt vreselijk trots.’

‘Als kind waardeerde ik jou niet genoeg.’

‘O, hou toch op.’

‘Nee, echt niet,’ hield Cora vol. Zoals ze al ontelbare keren had gedaan keek ze naar haar moeder, die een kuiltje in de bloem met graspte boter maakte en daar karnemelk in goot. En met een glimlach vroeg ze, zoals ze ook al ontelbare keren had gedaan: ‘Waarom roer je dat exact vijftien keer met een pollepel?’

Hun blikken ontmoetten elkaar toen Lucy ook glimlachte en hetzelfde antwoord gaf dat ze al ontelbare keren had gegeven: ‘Omdat veertien keer niet genoeg is en zestien keer te veel.’

‘Mam, ik heb nooit gezien hoe moeilijk het voor jou was nadat papa was gestorven, hoe hard je moest werken om je bedrijf uit te breiden zodat je alles kon betalen en wij een dak boven ons hoofd en eten in onze maag hadden. Ik waardeerde het niet genoeg omdat jij het zo makkelijk liet...’ Cora schudde haar hoofd en dreutelde door de grote keuken. ‘Of nee, niet echt makkelijk, maar vanzelfsprekend. Alsof van ons houden vanzelfsprekend was. Zorgen dat er muziek bleef klinken, dat we ons huiswerk deden en onze stomme tanden poetsten... Het leek allemaal vanzelfsprekend. Het hoorde er gewoon bij. Net als sparen, waar papa en jij al vroeg mee waren begonnen om ons te laten studeren.’

‘Je vader wilde niet dat zijn zoons in de mijnen zouden gaan werken. Hij is mijnwerker geworden om hun dat lot te besparen. Hij – nee, wij wilden onze kinderen een goede opleiding geven zodat ze keuzes zouden hebben.’ Lucy strooide bloem op het aanrecht, kiepte het deeg erop, strooide bloem op de bovenkant en wreef ook nog wat op haar oude houten deegroller. ‘Jouw keuzes, en het leven dat je daarmee hebt gecreëerd, eren je vader en zijn opofferingen.’

‘En de jouwe, want jij hebt je ook opofferingen voor me getroost.’

Dat begrijp ik nu heel goed. Dus twee keer per jaar is niet genoeg, niet als het om familie gaat.’

Lucy rolde het deeg uit tot een rechthoek, vouwde de korte kanten naar elkaar en rolde het nog een keer uit. Na een blik op haar dochter te hebben geworpen deed ze dat nog een keer. ‘Jij hebt een plannetje beraamd.’

‘Ja. Samen met John. We willen graag vaker op bezoek komen. In de paasvakantie en met Thanksgiving.’

Weer vielen Lucy’s handen stil. ‘Cora, dat zou ik enig vinden. En ik zou dankbaar zijn.’

‘Maar dat is niet alles. We weten dat reizen lastiger is voor jou. Jij moet de verzorging voor de dieren organiseren. Maar als je een keer een bezoekje bij ons, of bij Caleb in New York, kunt regelen, al is het maar voor een paar dagen, dan kunnen we misschien allemaal een paar dagen komen. Of bij Waylon in Nashville. De kinderen vinden het hier heerlijk. Voor hen gaat er niets boven die veertien dagen bij jou, want dat is het begin van de zomer. Voordat de school weer begint, gaan we nog een weekje met ze naar het strand.’

‘Ze zijn gek op die week. Ik krijg hopen foto’s en verhalen.’ Na het deeg een laatste keer gevouwen te hebben doopte Lucy haar ronde vormpje in bloem en stak haar deeggrondjes uit.

‘We willen dat jij ook komt. We willen dat iedereen komt, als ze kunnen. Daarom hebben we een groot huis gehuurd aan het strand van North Carolina. Een hele week in augustus. Voor jou kopen we een ticket voor zo’n “nieuwerwets” vliegtuig.’

‘Vliegen? Maar...’

‘Toe, zeg nou geen nee. Waylon heeft gezegd dat hij jouw moeder zal overhalen om ook te komen, en hij zou een man die sterft van de dorst nog kunnen overhalen om zijn laatste druppel water af te staan. Sinds granny met Stretch is getrouwd en in Atlanta woont, zien we haar bijna nooit meer. We gaan een heuse Riley-Lannigan-Fox-familieünie houden. En als oom Buck, tante Mae en de neven en nichten ook willen komen, huren we gewoon een tweede huis zodat we genoeg ruimte hebben.’

Lucy had nog nooit gevlogen, maar ze wist dat het er eens van

moest komen met een zoon in New York City. En ze zag hoe graag haar dochter dit wilde. Haar meisje dat altijd naar de toekomst had gekeken, keek ineens ook naar vroeger. Naar haar familie.

‘Nou, dan moest ik deze broodjes maar eens in de oven zetten en zorgen dat de maaltijd op tafel komt, zodat ik een badpak kan gaan kopen.’

‘Mama!’ Met een kreet van verrukking sloeg Cora haar armen om Lucy heen. ‘O, de kinderen zullen uit hun dak gaan als ze het horen. Ik wil ze geven wat ik in mijn jeugd heb gehad en ik wil John verdomme iets geven wat hij nog nooit heeft gehad.’

‘Laten we dan maar snel de tafel dekken. We zullen ze roepen om hun handen te wassen en dan vertellen we ze het grote nieuws.’

Ze deden zich tegoed aan gefrituurde kip, aardappelsalade, sperziebonen en karnemelkbroodjes. En Cora had gelijk: de kinderen gingen uit hun dak.

Lucy’s hart stroomde over van vreugde nu ze hen allemaal onder haar dak had en zij haar huis vulden met hun blijdschap. Haar ongedurige meisje was tot rust gekomen en had een punt in haar leven bereikt waarop ze haar hart wilde openstellen voor de mensen en plaatsen uit haar kindertijd. Als moeder had zij daar een rol bij gespeeld, en nu was ze uitgenodigd om er een nog grotere rol bij te spelen.

In de jaren die volgden zou ze terugkijken op dit eenvoudige familie-entje aan het begin van de zomer en zich de hoge, heldere kinderstemmen herinneren, net als de vrolijke blik van haar dochter en de absolute tevredenheid in de ogen van de man die als een zoon voor haar was. Ze zou terugdenken aan het briesje dat naar binnen waaide door de open ramen en de hordeur, waar de honden vlak voor lagen in de hoop op restjes.

Ze zou nog precies weten hoe de avondzon zijn licht schuin over de bergen had laten vallen en hoe blauw de hemel daarboven was geweest.

Die herinneringen zou ze altijd blijven koesteren.

In de ochtend maakte Lucy beslag voor boekweitpannenkoeken, look een lievelingsgerecht van haar schoonzoon. Het spek en de worst lagen al in de oven om warm te houden en de koffie was klaar toen John binnenkwam. ‘Ik dacht al dat ik iemand hoorde opstaan.’

Hij haalde een hand door zijn bruine krullen. ‘Ik heb me nog niet eens geschoren en jij hebt de kippen al gevoerd, eieren geraapt, de koe en de geit gemolken en de honden gevoerd.’

‘Waarom moet een man zich scheren tijdens een korte vakantie?’

‘Ik durf te wedden dat jij sinds afgelopen kerst geen dag vakantie meer hebt gehad.’ Hoofdschuddend liep hij naar de koffiepote. ‘Je werkt je nog eens over de kop, Lucy.’

‘Ik hou van mijn werk.’

Ze droeg haar haar die dag in een vlecht en die streelde hij op zijn vertrouwde, gemoedelijke manier. ‘Dat is te zien. Weet je, als ik naar jou kijk, zie ik dat Cora alleen maar mooier zal worden. Dan beseft ik weer hoeveel geluk ik heb gehad dat we op die eerste collegedag toevallig naast elkaar kwamen te zitten.’

‘Nou, ik zeg dat geluk daar niets mee te maken had. Ik heb nog nooit twee mensen gezien die meer voor elkaar bestemd zijn dan Cora en jij. Pak een stoel en vertel me waar je mee zit. Zelfs zonder te “kijken” zie ik dat er iets is.’

‘Ik wilde je vertellen dat het heel fijn is dat je bereid bent te reizen, en dat je het goedvindt dat wij vaker hier komen, terwijl ik weet dat jij precies hetzelfde zult blijven doen als nu, namelijk grote, heerlijke maaltijden op tafel zetten. Cora heeft de afgelopen maanden heimwee gehad.’ Met een lichte zucht ging hij zitten. ‘Die stomme verjaardags-